Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

De același autor la Editura Nemira:

Fata cu toate darurile
Fellside

M.R. Carey este pseudonimului autorului de origine britanică Mike Carey. Născut în 1959 la Liverpool, Carey a debutat scriind, printre altele, scenarii de benzi desenate despre viața lui Ozzy Osbourne și a trupei de rock Pantera, însă a devenit celebru după ce a început să lucreze pentru edituri precum DC și Marvel la povești din seriile *Sandman*, *X-men*, *Batman* sau *Fantastic Four*. După o serie de cinci volume horror publicate în primul deceniu al mileniului III, cărți ce au trecut oarecum neobservate, Carey a reușit, în 2014, să-i cucerească pe iubitorii de literatură cu originala apocalipsă zombie *Fata cu toate darurile*, roman care s-a vândut în peste un milion de exemplare. Ecranizarea din 2016 a devenit un adevărat fenomen de piață atât în Marea Britanie, cât și în Statele Unite. *Băiatul de pe pod* întregește acest univers fascinant și îngrozitor deopotrivă.

BĂIATUL DE PE POD

M.R. CAREY

Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

ARMADA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

I

Banii au fost dați și opiniile divergente au fost dezbătute pe larg, până au amuțit. În cele din urmă, după o sută de starturi neizbutite, *Rosalind Franklin* își începe călătoria spre nord – din Beacon, apoi pe coasta sudică a Angliei și până în pustietățile de pe dealurile Scoției. Nu sunt mulți aceia care să creadă că va ajunge atât de departe și totuși o petrec cu fanfare și ghirlande. Aclamând chiar și această șansă firavă.

Doar privind-o pe *Rosie*, îți dai seama că este ceva extraordinar – un leviatan terestru. Dar nu-i nici pe departe cel mai mare vehicul care a circulat vreodată pe pământul nostru. În anii de dinainte de Colaps, cele mai luxoase autorulote cu motor diesel, clasa A, aveau lungimi cuprinse între șaisprezece și șaptesprezece metri. *Rosie* este mai mică: trebuie să fie așa, deoarece blindajul ei este extrem de gros și suprafața de rulare nu poate suporta decât o anumită greutate. Pentru ca în interiorul ei să se poată instala echipajul format din doisprezece membri, a trebuit să se renunțe la anumite utilități mai complexe. Nu există decât un singur duș și un singur closet, iar programarea folosirii acestora este respectată cu strictețe. Singurul loc comun este dormitorul, cu spații individuale suprapuse pe trei niveluri, aidoma camerelor din hotelurile-capsulă din Tokyo.

Se mișcă încet în acest pelerinaj printr-o lume care și-a întors spatele umanității în urmă cu mai bine de o jumătate de deceniu. Într-un discurs inspirațional, Dr Fournier îi compară pe membrii

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

echipajului cu magii din Biblie, călăuziți de o stea. Această analogie nu i se pare nimănui nici verosimilă și nici seducătoare. În primul rând, pentru că ei sunt doisprezece – adică tot atâția câți au fost apostolii, nu magii, dacă este neapărat nevoie să se recurgă la paralela cu povestea lui Iisus – și în niciun caz nu merg după o stea, ci pe urmele lăsate acum un an de o altă echipă, într-un alt vehicul blindat, exact ca acesta al lor – pe un traseu schițat de un grup de experți refractari, traseu care străbate toate formele de relief pe care le are de oferit Marea Britanie. Câmpuri și pajiști, păduri și dealuri, turbăriile din Norfolk și mlaștinile din Yorkshire.

Doctoriței Samrina Khan i se pare că toate arată la fel ca înainte. Evenimentele recente – distrugerea civilizației globale și dispariția aproape completă a speciei umane – nu au lăsat niciun semn vizibil. Însă Khan nu se miră. Dominația oamenilor pe Pământ nu este decât o picătură în oceanul timpului geologic și este nevoie de mult mai multe pentru a forma o undă în oceanul acesta.

Însă localitățile, fie acestea mai mari sau mai mici, sunt de nerecunoscut. Au fost construite pentru oameni și, în lipsa lor, nu au nici identitate și nici scop. Și-au pierdut memoria. Vegetația a crescut bogată ca în junglă, remodelând megaliții făcuți de mâna omului și dându-le forme ca de pe altă lume. Fără voia lor, zgârie-norii cu birouri s-au transformat în dealuri cu terase: piețele publice au devenit crânguri sau lacuri. Golite de tot trecutul care le definea, s-au predat fără să protesteze, iar acum sensul existenței omenești nici măcar nu le mai bântuie.

Și totuși încă sunt multe fantome în jur, dacă pe ele le cauți. Pe cât le stă în putere, membrii echipei științifice evită întâlnirile cu flămânzii și intră în contact cu aceștia numai atunci când este absolut necesar (adică mai ales atunci când, conform graficului, trebuie să preleveze țesuturi). Datorită armelor din dotare, escorta asigurată de armată are drept de veto – drept pe care și-l afirmă cu multă fervoare.

Nimănui nu-i sunt pe plac aceste incursiuni, dar programul este foarte strict. Și îi obligă să ajungă în toate locurile unde s-ar putea găsi date pertinente.

Echipa ajunge în Luton la șapte săptămâni după plecarea din Beacon. Își stabilește tabăra în mijlocul unei intersecții cu sens giratoriu de pe autostrada 505. Locul ales poate fi apărat cu ușurință și le oferă o vizibilitate excelentă în jur. Membrii însărcinați cu prelevarea de probe pornesc de aici către centrul orașului, aflat cam la opt sute de metri distanță.

Este unul dintre punctele unde oamenii de știință de pe *Charles Darwin*, predecesorii lor decedați acum, au lăsat mai multe eșantioane care să se dezvolte în materialul organic obținut din zonele învecinate. Misiunea de acum este să recupereze aceste specimene lăsate moștenire de cealaltă echipă, iar pentru îndeplinirea ei nu este nevoie decât de un singur om de știință, însoțit de doi soldați. Omul de știință este doamna doctor Khan (a avut grijă să facă schimb de îndatoriri cu Lucien Akimwe pentru următoarele trei zile). Escorta ei este compusă din locotenentul McQueen și soldatul Phillips.

Khan vrea să viziteze Lutonul din motive pur personale, devenite din ce în ce mai presante odată cu trecerea zilelor. Îi este teamă și nu este sigură. Trebuie să afle răspunsul la o anume întrebare și speră că îl va găsi în Luton.

Înaintează încet, din considerente bine cunoscute – tufișuri dese, baricade ad-hoc din ziduri dărâmate, alarme de tot felul care se declanșează la orice sunet sau mișcare. Cei doi militari nu au niciun motiv întemeiat să-și folosească armele, dar observă în depărtare câteva grupuri de flămânzi și își schimbă traseul de fiecare dată, pentru a reduce la minimum probabilitatea unei confruntări nedorite. Merg în ritm de marș funebru, deoarece, cu tot gelul blocant pe care și l-au întins din belșug pe fiecare centimetru de piele expusă ca să le acopere mirosul, este foarte posibil ca flămânzii să se alerteze la cea mai mică mișcare și să-i atace.

Khan se gândește ce apariții ciudate trebuie să fie ei, cu toate că nu-i nimeni care să-i vadă. Doi bărbați, depășind lejer un metru optzeci înălțime, și ea, o femeie micuță și fragilă între ei. Nu le ajunge nici măcar până la umăr, iar pulpele ei sunt mai subțiri decât le sunt lor brațele. Ar putea s-o ducă pe sus, cu tot cu

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

echipament, fără să-și încetinească pasul. Ajung după prânz în Park Square, acolo unde i-au îndrumat jurnalele de activitate găsite la bordul lui *Darwin*. Durează mult până localizează stocul cu specimene. Oamenii de știință de pe Darwin au curățat zona pe o rază de trei metri, înainte de a-l ascunde acolo, conform regulamentului – însă de atunci a trecut un an și locul este acum acoperit cu vegetație. Lada de culoare portocaliu-deschis nu se vede printre rugii cu cârcei atât de deși și groși, ce par niște capcane pentru oprirea tancurilor. Când reușesc s-o localizeze, sunt obligați să-și folosească macetele ca să poată ajunge la ea.

Khan se așază în genunchi printre rugii striviți, din care curge seva, ca să verifice sigiliile containerelor cu specimene. Sunt zece în total, cenușii acum, iar nu transparente – pentru că ciuperca dinăuntru a crescut atât de mult, încât cutiile mai au puțin și plesnesc. Acesta este un semn că specimenele s-ar putea să nu le mai fie de niciun folos, să nu le mai ofere nicio altă informație pe lângă ceea ce știu deja: că inamicul este robust și versatil și că nu face deloc nazuri în privința pH-ului, temperaturii, gradului de umiditate sau în privința oricăror condiții de mediu.

Însă speranța moare ultima, iar scopul misiunii nu este negociabil. Prin urmare, Khan pune containerele în pungile de la centură. McQueen și Phillips stau lângă ea și se uită cu prudență de jur împrejur.

Khan se ridică în picioare, dar nu face nicio mișcare atunci când McQueen le face semn ei și lui Phillips să părăsească zona.

– Trebuie să mai merg într-un loc, spune ea, sperând că vocea nu-i trădează tulburarea.

Locotenentul o privește cu o indiferență colosală. Pe chipul lui lătăreț nu se citește nicio emoție.

– În jurnal nu mai e trecut alt loc, i-o retează el.

N-are timp de aiurelile lui Khan și nu încearcă s-o ascundă. Doctorița crede că atitudinea aceasta este provocată de faptul că ea nu este (a) soldat și (b) nici măcar bărbat, însă nu exclude și alte cauze. Ar putea fi vorba și despre un strop de rasism, oricât de neobișnuit și demodat ar părea în zilele noastre.

Așa că ea i-a anticipat răspunsul și și-a pregătit din timp reacția. Scoate o listă din buzunarul uniformei de camuflaj și i-o întinde.

– Medicamente, îi explică, în timp ce el despăturește hârtia și o examinează, încrețindu-și buzele. În mare, avem ce ne trebuie, dar la nord de Bedford au fost bombardamente grele. Dacă am reușit să ne facem rezerve înainte să ajungem în zona calamitată, nu vom mai avea atâtea probleme mai târziu.

Khan este gata să mintă dacă va fi nevoită. Dar McQueen nu o întreabă dacă ocolul acesta a fost autorizat. I se pare de la sine înțeles – și supoziția lui este foarte corectă – că doctorița nu va dori să prelungească mica lor excursie fără ordine directe venite fie de la domnul doctor Fournier, fie de la domnul colonel.

Așa că se îndreaptă către mallul de dimensiunile unui mausoleu demn de un faraon din vechime. Din spatele vitrinelor sparte, ecranele plate ale televizoarelor și computerelor preamăresc apoteoza digitală. Alături, manechine în haine scumpe și bălțate își așteaptă deja prea mult-întârziata trezire la viață.

Fără să le dea importanță, locotenentul McQueen o ia înainte și urcă la mezanin. Odată ajuns acolo, rămâne pe culoar, cu piedica trasă la mitralieră, în vreme ce Khan și Phillips adună prada de la farmacia Boots.

Khan se ocupă de medicamente, lăsându-i soldatului sarcina mult mai ușoară de a lua feșele, pansamentele și analgezicele. Chiar și așa, insistă să-i dea lista, asigurându-l că el are mai mare nevoie de ea. Într-un anumit sens, este adevărat. Ea știe foarte bine ce le lipsește și ce anume ar putea găsi aici.

Însă aceasta este doar o jumătate de adevăr. Khan vrea ca soldatul Phillips să stea cu ochii pe listă și să încerce să-i descifreze scrisul îngrozitor. Pentru că astfel nu va mai fi atent, iar ea va fi liberă să-și ducă la îndeplinire misiunea secretă – aceea care a adus-o aici fără autorizație și fără știrea comandanților.

Medicamentele care se eliberează numai pe bază de rețetă se află în spatele tejghelei. Khan se strecoară acolo și își umple rania. Repede și eficient. Cele mai multe dintre medicamentele pe care le ia sunt antibiotice, atât de puține – și cu atât mai

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

valoroase – în Beacon, încât orice rețetă trebuie să fie contrasemnată de doi doctori și un ofițer. Mai ia și un pachet întreg cu insulină. Și paracetamol. Și codeină. Și câteva antihistaminice.

Odată rezolvată lista oficială de târguieli, vine vremea să treacă la planul ei secret. Spera să găsească ce căuta chiar aici, în farmacie. Dar nu are noroc. Se uită peste tejghea ca să vadă care-i situația. La cincizeci de metri de ea, soldatul Phillips trece de la un raft la altul, aruncând o privire dușmănoasă la lista din mână.

Khan traversează tiptil intervalul, aplecată de mijloc și încercând să nu facă niciun zgomot. Se oprește în raionul cu produse de igienă dentară și cercetează grăbită rafturile. Din clipă în clipă Phillips își poate termina treaba și va veni s-o caute.

Partea aceea a trupului care o îngrijorează se află cu mult la sud de dantură, dar – nu se știe din ce motiv esoteric – articolele corespunzătoare sunt așezate chiar aici, pe raftul de alături. Are de ales din trei mărci. În urmă cu zece ani foarte lungi, atunci când s-a vândut pentru ultima oară ceva în locul acesta, produsele respective erau la ofertă. Khan nu pricepe ce le-a putut trece prin minte comercianților de aici, având în vedere circumstanțele extrem de limitate în care se pot folosi aceste mărfuri. Ori ai nevoie de ele, ori nu ai – și, dacă ai, prețul nu mai contează. Ușurată, Khan ia unul dintre articole și îl îndeasă în raniță.

Se gândește mai bine și mai ia încă două, așa că acum are câte unul din fiecare marcă. Zece ani înseamnă foarte mult timp și, cu tot ambalajul etanș, lucrurile se degradează în cele din urmă: așa că trei șanse sunt mai bune decât una singură.

Ridică din nou capul deasupra rafturilor și vede că soldatul Phillips stă cu spatele la ea. Momentul este cum nu se poate mai potrivit. Iese pe interval și se sprijină nonșalantă cu mâna de tejgheaua farmaciei. Sunt aici, spune atitudinea ei. Acolo unde am fost în tot acest timp. Acolo unde am toate motivele să fiu.

– Gata! îl anunță ea.

Phillips nu-i răspunde. Se uită la ceva de pe jos.

Khan se apropie de el.

Soldatul a descoperit un fel de culcuș. Un sac de dormit, mototolit și murdar; un rucsac deschis, în care se văd câteva sticle din plastic cu apă și un mâner de unealtă – poate un ciocan, poate o șurubelniță mare; două schimburi de haine curate: jeanși, șosete, tricouri și câteva pulovere, dar nimic de damă, cu excepția unei singure perechi de chiloți și o bluză neagră, cu volane la mâneci; câteva zeci de conserve goale, care conținuseră mai ales mâncare de fasole și supă; și un exemplar broșat al cărții *Scaunul fermecat*, al lui Enid Blyton[1]. Niciun fir de praf pe toate obiectele astea, deși este limpede că nimeni nu s-a mai atins de ele de ceva timp. Sunt acoperite cu frunze uscate intrate prin vreo vitrină spartă, iar câteva dâre de mucegai negru s-au întins pe partea inferioară a sacului de dormit.

Cineva a locuit aici, își spune Khan. Probabil că a considerat mallul drept o ascunzătoare destul de bună, care-i oferea mâncare, adăpost și o gamă atractivă de produse de larg consum. Numai că s-a dovedit a fi un loc extrem de primejdios, firește, din moment ce avea vreo zece intrări și prea puține locuri care să-ți ofere protecția necesară. Probabil că acest sihastru plin de speranță a murit nu departe de aici. Soldatul Phillips se uită la grămăjoara demnă de milă. Afișează o expresie gânditoare, rezervată. Își scarpină bărbia nerasă.

Apoi se așază pe vine, își pune alături pușca, ia cartea în mână și începe s-o răsfoiască. Trebuie să aibă mare grijă cum se poartă, deoarece cleiul foarte vechi s-a uscat și a crăpat, iar paginile se desprind din cotor. Khan este uluită. Nu poate decât să presupună că *Scaunul fermecat* a jucat un oarecare rol în copilăria soldatului; că el comunică acum cu o parte din sufletul lui, ascunsă adânc până mai adineauri.

Ceva cade pe jos. Un dreptunghi mic din carton subțire, de un auriu șters. Pe el este tipărit un singur cuvânt. *Rizla*[2].

---

[1] *The Magic Wishing Chair* – carte pentru copii, scrisă de Enid Blyton (1897–1968) (n. tr.).

[2] Marcă de foițe pentru țigări (n. tr.).

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

– Știam eu! se bucură Phillips.

Azvârle cartea. Aceasta aterizează pe podea și din ea curg paginile, aidoma unor cărți de joc. Soldatul cotrobăie cu înverșunare în rucsac, scoate din el sticlele pe jumătate pline cu apă și o unealtă (un ciocan cu vârful despicat) și dă peste ce căuta: un pachet aproape gol de Marlboro Gold și încă unul, sigilat. Valută forte în Beacon, dar sub nicio formă bețișoarele astea cancerigene nu vor ajunge până acolo.

Khan se uită la paginile împrăștiate. Pe una dintre ele este un desen: doi copii care stau pe un scaun zburător, ținându-se bine de brațele lui, în timp ce planează pe deasupra turnului unui castel. Sub desen scrie: „«Ce să vezi, scaunul nostru fermecat ne poate duce oriunde!» strigă Peter."

– Ai găsit ce căutai, doamnă doctor? o întreabă Phillips.

E vesel, expansiv, euforic doar la gândul că va fuma.

– Da, Gary, îi răspunde ea sec. Am găsit absolut tot ce-mi trebuie.

Din fericire, drumul înapoi la *Rosie* este complet lipsit de evenimente neplăcute, însă, la fel ca la venire, este prea lung și prea obositor. După ce trec prin sas, Khan resimte epuizarea și nu-și dorește decât să zacă în pat până mâine. Însă John Sealey se repede să o întâmpine și – sub pretextul unei conversații oarecare – să se convingă că se simte bine. Puștiul Stephen Greaves este mai puțin ostentativ, însă ea îi cunoaște limbajul corporal: are nevoie de mai multe asigurări decât John și, mai presus de toate, are nevoie – așa cum are mereu – ca starea de fapt să revină la normal, prin ritualurile stabilite de-a lungul anilor de când se cunosc: saluturi și schimburi de cuvinte, importante prin simplul fapt că sunt rostite, iar nu prin sensul lor.

– Ai avut o zi bună, Stephen?

– Nu prea rea, doamnă doctor. Mulțumesc.

– Cu multă plăcere.

– V-a plăcut plimbarea?

– Foarte mult. Este o zi frumoasă. Ar trebui să ieși și tu înainte să apună soarele.

Scapă cu delicatețe de ei – mai întâi de John, apoi de Stephen –, iar acum este liberă. Colonelul se află sus, în cabină. Ceilalți membri ai echipajului au propriile lor bătăi de cap și nu-și doresc să se încarce și cu ale ei.

Deoarece Phillips a revendicat deja closetul, Khan se duce la duș. Se încuie înăuntru și se dezbracă în grabă. E transpirată din cap până în picioare, dar nu se simte niciun alt miros în afară de acela ușor amar al blocantului de estrogeni. Și, dacă ar fi existat vreun altul, cu siguranță că l-ar fi depistat la timp.

Desface cele trei pachete, unul câte unul, îndesând ambalajele în buzunar. Urmează cutiile, pe care le împăturește de mai multe ori. În fiecare pachet se află câte un bețigaș subțire din plastic. Modelul este diferit, însă fiecare bețigaș are câte o fantă la jumătatea lui și este mai gros în capătul de care trebuie să-l ții.

Se ghemuiește pe pardoseala dușului, cu picioarele ușor desfăcute. Și face ce trebuie să facă.

Chimia este o știință exactă, aproape infailibilă. Globulina anti-hCG[1] este foarte reactivă la anumiți hormoni, inclusiv la gonadotrofină. Folosită așa cum trebuie, își va schimba culoarea în prezența hormonului.

Iar hormonul respectiv este prezent în urina femeii. Câteodată.

După ce a urinat pe banda absorbantă a fiecăruia dintre cele trei teste de sarcină, Khan așteaptă tăcută verdictul, cu ochii la cele trei fante. Un rezultat negativ îi va spune foarte puțin. Este posibil ca stratul de proteine din interiorul bețigașelor să se fi degradat mult prea tare ca să mai producă vreo reacție chimică. Pe de altă parte, un eventual rezultat pozitiv va însemna ce înseamnă întotdeauna într-o asemenea situație.

Khan înscrie de trei ori din trei ocazii.

Un val de emoții amestecate năvălește peste ea când privește lung la mesajele venite din interiorul trupului ei: uimire și

---

[1] hCG – *human chorionic gonadotropin* – gonadotropină corionică umană – hormon secretat de învelișul special al embrionului în curs de dezvoltare, în timpul sarcinii (n. tr.).

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

consternare, neîncredere și nefericire, peste care plutește speranța, ca o barcă de salvare în derivă.

După doar șapte săptămâni din misiunea de cincisprezece luni, la zece ani după ce lumea a luat sfârșit și într-un loc aflat la sute de kilometri de casă, doamna doctor Samrina Khan este însărcinată.

Numai că aici nu este Betleem și nu există nicio iesle.

II

Sunt doisprezece și se împart în două grupuri de câte șase. Echipa oamenilor de știință este condusă de Dr Alan Fournier, comandantul civil, pe umerii căruia cade întreaga răspundere pentru succesul acestei misiuni. Este un bărbat slab, excesiv de minuțios, care are obiceiul de a se opri în mijlocul frazelor ca să-și pună gândurile în ordine. Aceasta este o particularitate regretabilă pentru un lider, dar, să fim cinstiți, nimeni nu-l consideră astfel.

Paza, alcătuită din soldați și ofițeri ai trupelor din Beacon, este sub comanda colonelului Isaac Carlisle, căruia i se mai spune și Pompierul datorită preferinței sale pentru folosirea bombelor incendiare cu încărcătură chimică. Însă el detestă porecla aceasta. A detestat și misiunea în care a folosit bombele cu pricina. Nu se cunosc sentimentele pe care le nutrește despre misiunea actuală.

În echipa oamenilor de știință sunt trei bărbați și două femei:

Samrina Khan – epidemiolog
Lucien Akimwe – chimist
John Sealey – biolog
Elaine Penny – biolog
Stephen Greaves – nimeni nu-i prea sigur la ce se pricepe

Echipa militarilor însărcinați cu paza cuprinde tot trei bărbați și două femei: